

-KASTİ (ANARŞİK) OLMAYAN-
ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı" Kuruluşu için...

İZAFİYET TEORİSİ'NİN İNSAN (EMEK) BİLİMİNDEKİ GÖSTERİLSİ
VE
BATI RASYONALİZMİ'NİN (ve/veya REALİZMİ'NİN)
ANTAGONİST ÇELİŞKİSİ ÜZERİNE...

CİNLENMELER

TUSTAV

ARALIK - 1993

Yıl: 7 (+ 17) Sayı: 23 (+ 37) 10.000 TL. (KDV Dahil)

**İZAFİYET TEORİSİ'NİN İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NDEKİ GÖSTERİLİŞİ
VE
BATI RASYONALİZMİ'NİN (ve/veya REALİZMİ'NİN)
ANTAGONİST ÇELİŞKİSİ ÜZERİNE...**

YAPILMASI GEREKENLER

Herşeyden önce şu noktayı vurgulamalıyım ki, evrim teorileri zaman'ı düzgün değişen -lineer- bir parametre veya bir koordinat eksenini veya bir apsis olarak ele aldıklarından -veya varsaydıklarından- dolayı tümüyle yanlış ve yanıltıcıdır.

Üstelik fizik biliminde izafî olan zaman'ı insanla ilgili bilimsel branşlarda mutlak olarak ele almak ise ilmi düşünceye hiç uymayan -veya yakışmayan- bir çifte standart uygulamasıdır. Ki bu durum da insanla parça parça ilgilenen veya insanı ruh, beden, düşünce, vs. diye -kategorik- parçalara ayırarak inceleyen branşların hiçbirinin tam anlamı ile bilim olmadığını ve olamayacağını açık bir ispatını teşkil eder; ve ideolojilerin kaynağını oluşturur.

Aslında zaman, ritm melekesinin insana kazandırdığı bir duygu ve bir mevhumdur.

Ritm ise doğal olmayan, sadece insana has bir davranış biçimidir. Ki doğal olan periyodik refleksif davranışlarla, titrek -titreme şeklindeki davranışların arasına girer (Frekans olarak).

Bütün canlılar, Dünya'nın kendinin ve güneşin etrafında dönmesinden (ve de Ay'ın Dünya çevresinde dolanmasından) mütevellit olan -gece, gündüz, mevsimler, vs. gibi- doğal periyodlara göre şartlı refleksler geliştirmişlerdir. Üstelik laboratuvar deneylerinden de anlaşılır ki bir canlı, periyodik uyarılara (veya periyodik olarak değişen şartlara) şayet periyod uzunluğu onun intikal süresinden kısa değilse cevap verebilir. Dolayısıyla insanın -her duyusuyla algıladığı uyarıların- intikal süresinden küçük aralıklarla gösterdiği periyodik davranışlar kesinlikle ritm dizinine girer. Bu

ritm dizini de titreme frekansında son bulur. Çünkü titreme, muayyen şartlarda -veya uyarılarla- ortaya çıkan şuurun ve iradenin tamamen dışında, tamamen hayvanî, refleksif bir davranış biçimidir. (Mesela ağaçkakan'ın ağacı gagalaması, leyleklerin gaga tıkratması, ıslanan hayvanın sil-kelenmesi, vs.).

Aslında Dünya'daki gece-gündüz periyodundan daha kısa -dalga-boylu periyodik (devrî) hareketler tamamen insan icadıdır. Ve hepsi de belli bir ritmik davranışın muayyen uzunluktaki katlanışından tevellüt etmiştir. Bu durum öncelikle âyinsel danslarda ortaya çıkmış ve özellikle 3, 5, 7 vuruşlu ritmlerle katlanan periyodik hareketler (veya figürler) daha kısa -alt- periyodlara bölünemediğinden veya ayrılamadığından dolayı bu asal sayılar (bölünemeyen sayılar) kutsal sayılmış ve bu inanç günümüze kadar gelmiştir. Kaldı ki 3 sayısı, bir hareket veya sesin ritmik yani insanî olup olmadığını anladığımız en küçük sayıdır. Meselâ hiçbir hayvan kapiya eşit aralıklarla üç defa -ve daha fazla- vuramaz.

Demek ki düşüncenin -yani aklın- başlangıcı olarak insanlar ritm melekeleri ile önce kendilerine sunî periyodik şartlar veya tembihler yaratmışlar, sonra da bunlara göre şartlı refleksler ve çağrışım dizileri (hafıza) geliştirmişlerdir. (Bknz. KATKI, Sayı 19). Meselâ bugün bile genellikle insanlar bir harekete başlarken, reflekslerini harekete geçirmek için üçe kadar sayıp kendilerine refleks uyarını yaratırlar. Ayrıca insanın yürümesi de aslında adımlama periyodlarının doğurduğu bir şartlı refleks olayından başka birşey değildir. Yani esas olan iki ayak üzerine kalkmak değil -ibadet ve dans orijinli- yürümeğidir.

Yani daha hiçbir saat icat edilmeden çok önce insanlar zaman ve sayı kavramlarına varmışlardı... Zaten saat de aslında bir günlük periyodun gece ve gündüz olarak 12'şer bölümlük iki periyoda ayrılmasıyla ortaya çıkmıştır. Ve kastî dönemde beslenme, çalışma, uyuma gibi etkinlikler de bu 12 bölümlük iki "akrep" periyodunda yerlerini almışlardır. (1)

İnsan (Emek) Bilimi'nin temel postülatı olarak biliyoruz ki ilk insanımsılar felçli ve/veya felçli taklidi yapan hayvanlardır. Bu hayvan veya ilk insanımsıların bugünkü insana -fizik olarak- benzemeleri hiç önemli ve belirleyici değildir. Önemli olan, onların bugün bize kadar ulaştırdıkları, daha doğrusu zaman dışında temas kurmalarını sağlayan melekeleridir; öncelikle ve özellikle de ritm melekesidir.

Ritmik davranış doğal olmayan, anormal bir davranış olup, insanları fizik temasla iletilmesi, bulaştırılması gereken ve de çok kolay bulaşan, aksi halde insanın süratle hayvanlaşmasına sebep olan en temel etik davranış veya melekedir. Yani insanlar bir bakıma, birbirleri ile muhtelif frekanslarda rezonans halinde bulunan diapazon sistemleri gibidir.

İnsan yavrusu daha cenin halindeyken anası vasıtasıyla -insanî- melekelerle temas kurar; öncelikle de ritm melekesiyle zamanlı âleme adım atar. Onun için insanın cenin halinden itibaren "birey insan" denilen olgunluk limitini aşmamasına kadar diğer insanlarla fizikî temasının kesilmemesi çok önemlidir. Aksi halde süratle hayvanlaşır.⁽²⁾ Buna göre demek ki birey insan, melekelerini çalıştırma anlamında bir otodinamiğe sahip insandır. Buradan da -genel olarak- denilebilir ki böyle bir otodinamik kazanamamış olan insanların, diğer insanlarla aralarındaki ritmik (psikolojik)ve periyodik (sosyo-ekonomik) irtibatlar, uyumlar koptuğu, bozulduğu zaman hastalanmaları kaçınılmazdır....

Bebek doğduktan sonra da maruz kaldığı ritmik sallanmalarla, ritmik ses ve vurgularla ritm melekesini güçlendirir. Ki hiç bir hayvan böyle bir ajitasyon kampanyasında rahat edemez ve uyuyamaz...

Ayrıca bu süreçte bebeğin çalışmaya başlayan beş duyusu ile algıladığı objeler, ritm melekesi üzerinde sıralamaya girer. Ve de giderek aynı süreçte yüklenen sözsöz objeler, (kelimeler) de şiirsel ritimler halinde sıralanmaya girer. Bu şekilde de bebeğin -aklı- sıralama melekesi oluşur. Veya başka bir deyişle bebek, mekânlı âleme adım atar; yani mekân mevhumuna sahip olur. İnsan yavrusunun konuşmasıyla ayakları üzerinde yürümesinin aynı sırada -1 yaş civarında- gerçekleşmesi, bu iki özelliğin de sıralama melekesi ile yani mekân mevhumu ile bağlantısını gösterir.

Aslında yürümek de bir periyodik harekettir ve dolayısıyla bir şartlı refleks olayıdır. Onun içindir ki insan yavrusu doğduktan sonra ritm melekesinin olgunlaşıp yürüme periyodunu oluşturuncaya kadar uzunca bir zaman geçmesi icap eder. Yani yürüme hayvanda refleks, insanda ise -periyodlarını, tembihlerini kendinin yarattığı- bir şartlı refleks olayıdır.

Diğer taraftan insanın özellikle doğduktan sonra geliştirdiği yutkunma veya gırtlak melekesi ile buna paralel gelişerek bununla birlikte sindirim cihazını -âdetâ- kumpasa alıp⁽³⁾ fizyolojik olarak yönlendiren ve hatta deforme eden -ve bozulduğunda birçok psikosomatik âraz çıkararan-

metabolizma melekesini de önemle kaydetmek gerekir. Ki bu meyanda metabolizma melekesi ile çok yakın bir koordinasyon içinde çalışan bağışıklık melekesini de gözden uzak tutmamak gerekir.

Bütün bu melekeler biribirine paralel veya birbiriyle koordine olarak çalışır ve herbiri diğzerinin çalışmasını ve güçlenmesini sağlar.

Aslında toplu yapılan -âyinsel- danslar ritm melekesinin, söylenen tekerleme ve şiirler sıralama melekesinin, oruç ve cinsel yasaklar da metabolizma ve bağışıklık melekesinin⁽⁴⁾ güçlenmesine direkt tesir eden davranışlar olsa da, insanlık kültürünün temel unsurlarını teşkil eden ve biribirlerini çağrıştırıp davet eden bu davranışların hepsi aynı zamanda bütün melekelerin güçlenmesine hizmet eder. Yani meselâ ilkellerin(!) bazı hastalıkları geçirmek için yaptıkları danslar, tuttıkları oruçlar ve dua diye söyledikleri müzikli tekerlemeler hiç de boş ve mistik inançlar değildir... Teşbih çekmekten, eli ile ayağı ile tempo tutmaktan utanan ve böyle davranışları küçümseyip anormal sayan modern(!) ihtiyarların git-tikçe daha fazla "parkinson" ve benzeri hastalıklara yakalanmaları ne kadar hazin bir cehalet faturası... Kaldı ki artık bugünkü modern tıp ve terapilerde hastanın tedaviye iradesiyle aktif olarak katılımı gereği prensip olarak kabul edilmiştir. Bu ise aslında modern tabiplerin artık bir de büyüü hekim misyonunu yüklenmeleri gereğinin bir ifadesidir.

Melekeler biyolojik genlerle geçmediğinden, cenin halinden itibaren insan-insana fizikî temas ile geçtiğinden dolayı bir insanın meleke gücünden öncelikle annesi sorumludur.

İnsanda, iki ayak üzerinde yürüme ve konuşma gibi çok bâriz -gözlenen- özellikler yaratan melekelerin aynı zamanda insanın beden dokularında da birtakım izler bırakması gerekir. Ki meselâ bağışıklık ve metabolizma melekelerinin deride birtakım değişiklikler yarattığı -şimdiden- bilinmektedir.⁽⁵⁾ O halde aynı melekelerin kemikte hiçbir iz bırakmadığı hiç bir zaman iddia edilemez.

Özellikle metabolizma melekesi, gerek yapım (anabolizma) halinde çok geniş bir yiyecek skalasından topladığı maddeleri -kemikte- özümleme düzeniyle, gerekse yıkım (katabolizma) halinde vücudun diğzer -hayatî- organlarına kemikten madde aktarımı düzeniyle insan iskeletinde derin izler bırakmış olmalıdır. Yani kabaca bâriz bir örnek vermek gerekirse, açlıktan ölmüş bir hayvan kemiği ile açlıktan ölmüş bir insan kemiği, ikinci -yapısal olarak- büyük ve düzenli bir yıkım görmüş ola-

cağından dolayı kolayca ayırđedilebilir. Hiçbir hayvan gerektiğinde veya açlığında düzenli olarak kemiğini yiyecek veya tüketecek kadar iradî (yani melekelerle mücehhez) olamaz. Ancak at gibi bazı ehli hayvanlar, insan iradesine veya ritmik ve/veya periyodik tembihlerine tâbi olarak ölümü geciktirici, doğal üstü düzenli etkinlikler gösterebilir. (Meselâ at, çatlayıncaya kadar koşabilir).

İşte bu çıkarım deneysel disiplinlerle veya tekniklerle de gösterildiğinde İnsan (Emek) Bilimi'nin gerçekten bir tabii bilim olduğu ve dolayısıyla Dünya düzeninin köklü olarak değişmesi gerektiği ispatlı olarak anlaşılacaktır.

Böyle bir durumda ise İnsan (Emek) Bilimi herşeyden önce evrim teorilerini rafa kaldırarak, ateş öncesi insanımsıları ve dolayısıyla "melekler bazı"nı ortaya çıkaracak, günümüzde de herhangi **yetişkin** birinin -kemik veya deri tahlili ile- cin mi, kolon mu, yoksa birey insan mı olduğunun veya hangisine daha yatkın veya yakın olduğunun çabucak anlaşılmasını sağlayacaktır.

Tabii ki böyle bir müsbet kriteriyum bugünkü kolonyalist düzenin egemenlerince hiç de hoş karşılanmayacaktır. Muhtelif branşlardaki ve özellikle tabii bilimlerdeki bilim adamlarını bu işten (araştırmalardan) uzak tutmaya çalışacaklardır. Çünkü bu çevreler -kendileri de hissetmektedirler ki- ilk kolonyalist ataları gibi yaratıcı, mucit veya kaşif birey insan değildirler. Batı kolonyalizmini tesis etmiş olan o yaratıcı insanlar Roma'nın ataerki hukuk düzenindeki veraset (veya miras) kanunlarına göre servetlerini babadan çocuğa intikal ettirirken melekelerin veya deha'nın -yaratıcılığın- anadan çocuğa geçtiğini bilmiyorlardı. Üstelik hem ruhen çok güçlü, iradî, hem de servet ve iktidar sahibi kişiler olduklarından, insanlığın tabiatı icabı olarak yani insanın insanla cinsel temasının aslında tabu'sal (yasaklı) bir olay olmasından dolayı daha çok melekeleri muhtel hafif meşrep kadınlara temayül ve teveccüh gösterdiler. Ayrıca onların Aristokratlar gibi kendilerine karı olarak seçebilecekleri özel olarak doğurulup yetiştirilmiş bir kuzenleri de yoktu. Dolayısıyla de onlardan üreyip büyük zenginliklere konan nesiller gittikçe gerzeleşti. Her ne kadar şirketleri büyüyüp geniş bir bürokrat, teknokrat kadronun yönetimine geçse de bunların gerek örnek alınan yaşamlarındaki tüketim miktar ve tercihleri ile, gerekse yatırım tercihleri ile (ki yaratıcılık alanlarını seçemezler) insanlığa verdikleri zararlar azalmayacaktır. Üstelik her türlü uyduruk şeyleri insanlığın ilerlemesinin mahsulü bir icatmış gibi göstermek, tanıtmak için inhisarlarına aldıkları mass-media'yı pervasızca kul-

lanmaktadır. Halbuki aslında insanlığın gelişmesinin bir nevî kilometre taşları olan icatların ve keşiflerin objektif tanımı ve kriteri olması gerekir ve vardır. (Bknz. KATKI, Sayı 19).

Onun için bugün Batı'daki bilim adamları bir nevi esaret yaşamaktadır. Altın Kafes esareti de diyebileceğimiz bu esaret türü, düşünebilen, ilimle mücehhez insanların konformizmle uyuşturulması anlamındadır. Kaldığı bilim adamının rolü (veya görevi) bir buluş yapmakla da bitmez. Ayrıca bu yeni buluşunu tatbik etmek veya hayata geçirmek için ortamı, gelenekselleşmiş -yanlış- bilgi ve kanılardan temizlemesi, yani bunun için de ayrıca bir ceht göstermesi gerekir. Dolayısıyla bugün bu bilim adamlarını Batı'nın konformizm bataklığından kurtarıp gerçeğin sert zemininin bulunduğu bölgelere çekerek onlara çağrışım yaptırmayacak yeni çevrelerde düşünme, çalışma -yani bir nevi inziva halinde melekelerini serbestçe çalıştırma- imkânı ve mücadele azmi kazandırmak gerekir. Onun için İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı ve bunun Enternasyonal Daimî Bilim Konferansı'nı İstanbul'da tesis etmek çok önemlidir. Kadîm kastî ve kolonyalist düzenlerin tam arasında bulunup çok defa bu büyük tarihî Polarizasyonun geriliminde büyük çekişmelere, savaflara âlet olmuş -ve hâlâ da olmakta olan- bizlerin böyle bir bilim konferansını tesis etmek hem tarihî hem de coğrafi bakımdan hakkı ve görevidir. Kaldığı böyle bir polarizasyonu aşma yolunu atalarımız -bu topraklar üzerinde- göstermiş ve bize vasiyet etmiştir.

Ancak bunu gerçekleştirmek sadece keskin görüş ve bilgi meselesi değildir. Bu aynı zamanda bir zamanlama ve inisiyatif meselesidir. Dolayısıyla bu görevde esas hak sahibi olan varisler iradelerini birleştirmekte gecikirlerse atı alan bazıları Üsküdar'ı geçebilir.⁽⁶⁾

* * *

Aslında şimdiye kadar değindiğim bu konuları ilk defa Fizik'teki İzafiyet Kuramı'nın vülgarize bir izahı ile İnsan (Emek) Bilimi arasında kurduğum bir analogi neticesi olarak teorik bir bütünlük içinde kavradım.

Şöyle ki:

Şimdiye kadar gözlemlediğime göre tarih öncesine merak sarmış bütün araştırmacılar, araştırmalarının -kişiye göre değişen- muayyen bir

derinlik aşamasından sonra bunalıma girmekte ve tutunabilecekleri hiçbir yeni postülat bulamadıkları gibi apriori öngördükleri varsayımların da anlamlarını kaybettiğini farkederek büyük bir şaşkınlığa düşmektedirler.

Tarihi, yazının icadı ile başlatan bu beyler şimdiye kadar antropoloji ile kronolojik tarihi birbirine yaklaştırmayı bile başaramadılar. Halbuki şayet zaman düzgün değişen bir parametre ve evrim teorileri de doğru olsaydı, gelişmesi mütasyon şeklinde sıçramalar da yapmış olsa, insanın varoluşundan yazıyı icat edene kadar geçirdiği serüvenin sıralanmış izlerini bulmak hiç de bu kadar zor olmazdı diye düşündüm. Ve dedim ki şayet zaman burada da izaffi ise -ki öyle olmalıdır(7)- o halde fizikteki misalde nasıl ki muayyen bir yerden hareket eden bir uzay aracı ışık hızına yaklaştıkça (veya zamanın durma noktasına yaklaştıkça) aynı zamanda çıkış veya başlangıç noktasına da yaklaşıyorsa, insanın geçmişi hakkındaki araştırmalarda, ateş öncesine geçen bir araştırmacı da zamanın durma noktasına (yani tam hayvanlık noktasına)(8) yaklaşıyor, dolayısıyla da günümüze geliyor demektir. Yani ateş öncesi araştırmaları günümüzde de yapılabilir.

Vardığım bu hüküm muvacehesinde, başta açıkça izlenebilir bir hareket olan ritm melekesi olmak üzere, bugünkü insanın tüm melekelerinin ateş öncesi insanımsılarla ortak bir platform teşkil ettiğini çıkardım.

Ve de buradan anladım ki **Batı'nın rasyonalizmi, düşünceyi zaman, mekân sınırlarının ötesine yani ateş öncesine veya aklın oluşumu bölgelerine temdit ettiğimizde, bir antagonizmaya saplanmaktadır.** Şöyle ki: Bugünkü insanın varoluşunun sebebi olarak aldıkları temel varsayımlar -ateş öncesinin bugün ile bir noktada (melekeler Platformunda) kesişmesi yüzünden- aynı zamanda sonuç olmakta, sonuç olarak çıkardıkları hükümler de sebep haline gelmektedir. Zaten hem insanı akıllı hayvan diye tarif edip hem de bazılarının aklından şüphe edip onları tımarhanelere, hapishanelere kapatmak bu antagonizmanın bâriz göstergesidir.(9)

Aynı analogide fikir yürütmeye devam edersek, nasıl ki zamanın yavaşlama aşamasında uzay aracı madde olarak deformasyona uğrayacaksa, ateş öncesi insan -veya insanımsı- da sonraki insana göre fizikî (anatomik, fizyolojik, vs.) bakımdan deformasyona uğramış bulunacaktır. Ama bu deformasyon, uzay aracında nasıl ki benzer ama ilkel bir araca dönüşme şeklinde olmayacaksa, insanda da benzer ama ilkel (maymun gibi) bir insana dönüşme şeklinde olmamalıdır; veyâ olması için hiçbir sebep yoktur.

Bu teorik netice, pratikte deneysel olarak şöylece tahkik edilebilir ve edilmelidir: Fosil araştırmalarında, Őekillerinin insanın veya maymununkilere benzerlikleri gözönüne alınmaksızın kemikler yıkım (ve hatta yapım) analizinden geçirilmelidir. Bugünkü insan ve hayvanların kemik analizlerinden edinilecek ölçülere, kriterlere göre incelendiğinde, hiçbir hayvanın dayanamayacağı kadar aşırı ama düzenli ve dengeli bir şekilde yıkım görmüş fosil kemiklerin sahipleri, insanın oluşumunu hazırlayan mayanın unsurları veya melekler bazı'nın elemanları veya ilk insanımsı grupların üyeleridir. Her ne kadar fosil kemiklerde böyle izlerin bulunması zor olsa da ateş öncesi mahlûkların insanı oluşturmak için göstermiş olmaları gereken -bugünkü insanları bile titreştiren- muazzam ceht düşünöldüğünde, zorluğun imkânsızlık sınırına varmış olması beklenemez.

Böyle bir analiz ve inceleme nitcesinde belki de insanın oluşumunda baz teşkil etmiş yani -başta ritim melekesi olmak üzere- bugün haiz olduğumuz melekelerin ilk defa ortaya çıkıp -zamanda ve mekânda- yayılmasında vasıta olmuş yaratıkların bize ve maymunlara hiç benzemediği, belki de Kore'lilerin inandığı gibi bir ayıya veya bir kanguruya benzediği, ya da bambaşka bir yaratık veya birden fazla çeşitli yaratıklar olduğu anlaşılacaktır.

Böyle teorik keşif, pratikte de -geliştirilecek kemik analizi teknikleri ile- tahkik edildikten sonra, sadece İnsan (Emek) Bilimi'nin tabii bilimler gibi bir bilim olduğu şeklinde değil, bu bilimin aynı zamanda insanlığın dinsel düşünce ve davranış mirasını da içerdığı şeklinde muhteşem bir netice verir.

Çünkü ilk insan (Âdem) -dinî literatürde anlatıldığı gibi- mükemmel olarak yani ateşini kontrol edip kullanabilir şekilde halk edildi ise, melekler de ondan önce, hem zaman ötesinde hem de zaman âleminde -muhtelif kisve ve vasıtalarla- icrai faaliyette bulunmak üzere yaratıldı ise, yukarıdaki keşfin keşinleşmesinden sonra İnsan (Emek) Bilimi'nde bunların mantıkî izahı da mümkün olacaktır.

Ayrıca şayet ölmüş insanların -henüz tam kimliği olmasa da- insanî kalitesi kemik analizinden anlaşılacaksa⁽¹⁰⁾ şimdiye kadar insanların ölümlerini neden belirli ve muhafazalı yerlere gömdüklerinin ve mahşer gününde dirilme inancının mantıkî izahı da bir ölçüde ortaya çıkacaktır. Kaldı ki mumyalanmış ölümlerin deri analizlerinde daha detaylı sonuçlar çıkması da beklenebilir.

Son olarak diyebilirim ki Karl Marks, Felsefe'nin Sefaleti'ni yazarken aslında o da geniş ve derin Alman Realizmi ve Fransız Rasyonalizmi akıntısı içinde kulaç atıyordu. Onun içindir ki netice itibariyle kurguladığı cennet sahil (komünist toplum) ufukta bile görünmemiştir.

Ama bugün farkına vardığımız bu geniş ve derin akıntı içinde -şimdiye kadar- sürüklenip durmuş olan bütün Batı tefekkürü ürünlerin (Felsefî bilimsel eser ve doktrinlerin) de artık, ancak İnsan (Emek) Bilimi'nde birer etüd veya inceleme konusu olmaktan başka bir değeri kalmamıştır.⁽¹¹⁾

Böyle incelemelerde öyle muhteşem sonuçlar, gerçekler ortaya çıkacaktır ki meselâ Batı'nın bütün dahî filozoflarının ve Batı'lı aklı ile düşünen bütün mütefekkirlerin, Batı akılcılığının taşıdığı antagonist çelişki yüzünden -zımnen veya mahcup bir şekilde de olsa- aslında isyancılık veya başkaldırı sempatizanı hatta kışkırtıcısı oldukları anlaşılacaktır.

Yani bu demektir ki Batı kolonyalizminin mantığı, içinde tutarlı olabilmek için kendi dışında bir akılsızlar ve/veya geriler kategorisi öngörürken, aynı zamanda bu akılsız ve gerilere -adamlıklarını gösterme şansı olarak- isyan hakkı tanımaktadır. Yani Batı kolonyalizmi aslında, polisiyle, askeriyle, kriminolojisi ve milletler hukuku ile kurumlaşmış bir gladyatörler ve Spartaküsler düzenidir.

Halbuki bizdeki -İnsan (Emek) Bilimi'nin çekirdeğini oluşturan- tarikat öğretisinde kesinlikle isyana cevaz verilmez. Ve insanın daima kendi ile, nefsi ile, nefsinin isyanları ile mücadele etmesi ve haddini bilmesi -sıraya girmesi- öğretilir.

Demek ki Dünya'daki isyanlardan kurtulmak veya onların yatışmasını sağlamak için önce insanları prensip olarak eşit bireyler kabul edip bununla birlikte geri ülkeler öngören Batı akılcılığından kurtulmak veya onu aşmak gerekir. Çünkü aslında insanların birbirlerine göre izafî geriliği anlaşılıp ortaya konunca yani insanlar doğru sıralanınca geri halklar veya ülkeler diye birşey kalmayacaktır. Ki ancak o zaman Global Düzen gerçekleşecektir. Yoksa sadece -isyana fikrini açıkça ortaya koymuş olan Marksizm'den kurtulmakla bir yere varılmış olunmaz. Global Dünya Düzeni'ne ise hiç varılamaz.

Ama insanlığın objektif nedenlerden dolayı yönelmiş olduğu Global Dünya Düzeni arayışı -tedricen de olsa- İnsan (Emek) Bilimi'ni mutlaka güncel kılacaktır.

Yani Global Dünya Düzeni arayışı geliştikçe İnsan (Emek) Bilimi gelişecek, İnsan (Emek) bilimi geliştikçe Global Dünya Düzeni'ne yaklaşılabilecektir. Ve de Dünya'yı batırmadan, panik yaratmadan insanlığın uzaya düzenli ve plânlı bir şekilde açılması için Global Dünya Düzeni'nin tesisi, yani İnsan (Emek) Bilimi'nin hayata geçirilmesi şarttır.

Ali Ergin GÜBAN

- (1) Yedi günlük hafta da büyük bir ihtimalle cinsel temas ve temizlik faaliyetleri (yıkama, çamaşır, vs.) için genel olarak biçilen bir periyod olarak ortaya çıkmıştır, (Aynı zamanda yedi genel ve önemli iş ve en uygun hatırlama veya çağrışım zinciri uzunluğu olarak da düşünülebilir).

Bunun altı değil de yedi gün olarak tesbitinin sebebi ise hem genele uyup hem de daha sık cinsel temas ve temizlik alışkanlığı kazanmanın imkânsız bulunmasıdır. Çünkü yedi günlük haftada meselâ çamaşır yıkama günü haricinde de çamaşır yıkamaya kalkan biri bunu hiçbir zaman periyodik hale yani alışkanlık haline getiremez, dolayısıyla de toplumdan ayrılmaz. Ama eğer hafta altı gün olsaydı, meselâ her üç günde bir çamaşır yıkama alışkanlığı kazanan biri hem toplumsallığa uymuş olacak hem de bu toplum içinde bir alt toplum veya tabir caizse bir hizip teşkil etmiş olacaktı.

- (2) Bundan dolayıdır ki maymunları insanın atası olarak değil, insanlıkla -insanlaşma sürecinde- bağı koparmış kaçınlar olarak düşünmek gerekir. Geleneksel çocuk eğitiminde maymunları "anasının, babasının sözünü dinlememiş de böyle olmuş" diye tanıtan öğreti evrim teorilerinden daha bilimseldir.
- (3) Bunun neticesi sindirim cihazı, yiyecek (veya av) çağrışımı ile beraber enzimler salgılama ve yutma reflekslerini kaybedince hemen her türlü organik maddenin özümsemesine elverişli olacak şekilde -hem fonksiyonel, hem de biçimsel olarak- bir değişime uğradı.
- (4) Cinsel temas durumuna yaklaşan normal (alışıp kudurmamış) bir insanda önce "utanma" ve "kızarma" şeklinde ifade edilen âraz belirir. Deride kızarıklıklar şeklinde gözlemlenen bu tereddüt ve direnme hali bir nevi allerjik reaksiyon olup aslında çok savunmasız yani iradesiz ve şuursuz -yani melekelerin çalışmadığı- bir duruma girmekte olan insanın bağışıklık sisteminin (veya melekесinin) alârma geçtiğini ifade eder.

Onun için, süresi ne kadar -ve de figürleri ne çeşit- olursa olsun cinsel temas, alışılmış, tasarlanmış davranışlar silsilesi olarak muayyen bir zaman içinde yapıp bitirilmelidir. Bunun için de tabii ki partnerin sık değiştirilmemesi, ve de

haddinden fazla uyarıcı şart ve fetişler edinilmemesi veya fantaziler yaratılmaması gerekir.

Çünkü, içki gibi zararlı bir maddeyi vücuda alırken nasıl ki cinsini görüp ona göre savunma mekanizmalarını -veya şartlı refleksleri- harekete geçirerek, bu mekanizmaların gücünün elverdiği miktarda yutuyorsak, cinsel temasta da hangi şartlarda ne yapacağımızı, ne kadar süreceğini önceden bilerek melekeleri ve bağışıklık sistemini -tekrar ne zaman devreye gireceği hakkında- haberli kılmamız, hazırlamamız gerekir. Yoksa içkiyi su niyetine içtiğimiz zaman nasıl kusar veya karaciğer şokuna girersek, cinsel teması da sevgi niyetine yaparsak birçok ruhî ve bedenî hastalığa davetiye çıkarmış oluruz.

Meselâ 1960'lardan itibaren uygar insanlık sevgi ile cinsel teması karıştırarak utanmayı kaldırıncaya aynı zamanda insanlığın en savunmasız olduğu cinsel temas alanından bağışıklık melekelerini de tamamen kaldırmış veya kovmuş oldu. Bu durumda böyle bir boş alanda (melekelerin çalışmadığı melekelerin girmedığı alanda) veya hayvanî kültürde bir virüsün (veya habis bir cinin) türememesi mucize olurdu. Çünkü virüsler bir hastalığın sebebi olduğu gibi aynı zamanda -dinlerin vurguladığı gibi- bazı insanî davranış bozukluklarının (veya meleke bozukluklarının) da neticesidir. Nitekim böyle bir mucize gerçekleşmedi ve yaklaşık on yıl içinde bir hayvan (maymun) kültürünün mikrobi AIDS virüsü insanlık kültürünün kara lekesi olarak arzı endam etti.

Ayrıca kalbî melekenin mahsulü olan sevgi duygusunun, hayvanî bir hırs güdümünde varılan bir boşalma hazzından başka birşey olmayan cinsel temas ile karıştırılması sonucu, güzellik kavramı da cinsel fetiş ile karıştırılmış, dolayısıyla sanat etkinlikleri ve eserleri de müptezelleşmiştir. Meselâ tenasül uzuvlarının ve necaset kokusunun cinsel fetiş ve uyarıcı olma durumundan -genellikle- çıkarılması (veya popülaritesini yitirmesi) iyi bir gelişmedir ama insan yüzü ve yüz ifadeleri ile bir takım sunî kokuların cinsel fetiş ve uyarıcı haline gelmesi sağlıklı bir gelişme değildir. Bu gidişle sanat, hayvanî bir tatmin veya tüketim ekonomisinin reklâm seksiyonu mesabesine indirgenecektir. Ancak ne var ki müzik sanatının melodi ve armoni unsurları bozulsa da ritm unsuru bozulamaz. Sadece değişikliğe uğrar. Ve de bu ritmik davranışlar insanı yeniden yaratır veya türetir. Meselâ bugün müzik de dahil tüm sanatların bir müptezelleşme sürecine girmesiyle birlikte -pop- müzik ritimleri, uygarlık tarihinde görülmemiş bir hızla (yüksek frekansa) ulaşmıştır. Bu hızda ritmik sesler çıkarıp zıplama, şalınma şeklinde ilkel ritmik hareketler yapan (yani danslar yapan) insanlar belki de sadece ateş öncesi panteistik dönemde mevcuttu; ki onlara da insan değil insanımsı demek daha yerinde olur.

Ne dramatik bir tecellidir ki öğündüğümüz uygarlığın bugünkü aşamasında da genç insanlar, yamyamlık döneminin -insanlaşmaya çalışan- insanımsılarının ızdırarı gibi bir muzdarlık durumunda tepinip durmaktadırlar. Ve bu durumun, insanlık yeni estetik ve moral normlara ulaşmaya kadar da böyle devam edeceği anlaşılmaktadır. Ama bu sefer bu normların gerektiğinde düzenli ve otomatik olarak değişmesini sağlayacak bir sistematığın yani İnsan (Emek) Bilimi'nin hayata geçirilmesi ile bu sefer daha kaliteli bir platforma varılacaktır.

Yani son tahlilde görülüyor ki insanlık daima kendi kendini kontrol ve tasbih edebilen bir nevi feed-back mekanizmasına sahiptir yani sibernetiktir. Ama işte bu mekanizmayı görülür ve aktif -ve bilinçli- olarak katkıda bulunulabilir bir şekilde sistemleştirmek de İnsan (emek) Bilimi'nin işidir.

- (5) Zaten temelde derinin kıl (veya tüy) dökmesinin sebebi de metabolizma melekesidir. Çünkü -hayvanlıkta- muayyen bir yiyecek ve iklim şartına göre (uygun) kıl çıkaran deri, bu şartlar sürekli değişken hale gelince -tıpkı mevsim değişikliklerinde yaptığı gibi ama bu defa sürekli olarak- kıl dökümüştür. Bu şekilde de aynı zamanda metabolizma melekesine, yaptığı çok çeşitli özümleme işlemleri için ek oksijen sağlamıştır.
- (6) İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nın kuruluşu bizim için sosyo-politik bakımdan güncel bir görevdir. Çünkü bugün Türkiye'de yaşanan ve silâhlı çatışmalara kadar varan gerilimi sadece dış devletlerin marifetleri olarak görmek ne kadar yanlışsa, bunu ortadan kaldırmayı bugünkü -TC- devlet yapısından beklemek de o denli yanlıştır. Çünkü aslında bugünkü TC Devleti kopyeci, ezberci -ve ödüllü- eğitim sistemi ile fitne fesat yuvaları haline gelmiş istihbarat ve karar mekanizmaları ile bizi de sürüm sürüm süründürüp İnsan (Emek) Bilimi'nin -teorik- temellerini atmamızı sağlayarak görevini tamamlamış ve miadını doldurmuştur. Bu vesile ile -eğitim sisteminin köhneliğine bir misal olarak- şunu da kaydedeyim ki, bugün lise fizik kitaplarında kütlelenin izafiyet teorisine göre yapılan evrensel (veya kozmik) tarifi yer alıyorsa, böyle bir basit gelişme bile bu satırların yazarının 25 yıl önce Balıkesir Lisesi bitirme sınavlarında, Ankara'dan özel olarak gelen Maarif Müfettişi'nin hapis tehditlerine rağmen -kahramanlık yaparak- sorduğu yazılı sınav sorusu dolayısıyla sağlanabilmiştir. Yoksa belki de liselerimizde hâlâ Newton'un -yaklaşık- üç yüz yıllık tarifi okutuluyor olacaktı...

Dolayısıyla Türkiye'ye İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı ihtiva eden bir yeni devlet organizasyonu gereklidir. Eskisinde veya komaca akılla yapılan -sözde- reformlarda ısrar etmek ülkenin parçalanmasından başka bir netice vermez.

Diğer taraftan İnsan (Emek) Bilimi'ni hayata geçirmek Batı için de biyoloji ve tıp ilim ve tekniklerinin dayattığı bir zorunluluk olarak güncellecektir. Çünkü Batı'nın modern cinci hocaları biyolojik genlerle ulu-orta oynamaya başlamışlardır; veya bunlarla oynama tekniğini bulmuşlardır. İnsanın biyolojik genleri ile oynamak, kadim kasti -kalıtımsal- beceri ve ârazilarla (veya marazlarla) oynamak demektir. Halbuki bunları iyi anlayabilmek ve kontrol altında tutabilmek için insanın melekelerini iyice tanıyıp anlamak gerekir. Veya başka bir deyişle insanlığın melekelerini, melekeler baz'ını ortaya çıkarmak gerekir. Bu iş ise ancak insanla ilgili -bilimsel ve sanatsal- tüm branşların üstadlarının bir arada koordine ve akort çalışacağı -çalışmak zorunda olduğu- İnsan (Emek) Bilimi disiplini içinde başarılabilir.

Yoksa bu işi aslında kendileri de birer cin olan biyolog veya gen mühendisi adındaki uzmanlara (uzmanlara) bırakmak, cinleri cinlere (cin fi-

kirililere) emanet etmekten başka bir anlam taşımaz. Ve önünde sonunda mü-hürlü şişenin kapağı açılıp insanların uzun süreçlerde alt edip kontrole aldığı bir çok habis cinin ortalığa saçılmasıyla sonuçlanır.

- (7) Üstelik dinî literatür de zamanın izafiliğini vurgulayan izahlarla doludur. Tanrı'nın zamandan, mekândan münezzehe olduğu, meleklerin zamanla mukayyet olmadığı, öbür dünyada zaman olmadığı, vs. gibi...
- (8) Işık hızı limitinde matematik olarak madde sonsuzluğa, zaman da sıfıra mün-cer olur. Yani hayvanlar âleminde olduğu gibi zaman ve mekân anlamı kal-maz.
- (9) Meselâ bugün batı (veya davul) çalmak veya tempo tutmak insan aklının sebep olduğu bir sonuç ise, ateş öncesine gidildiğinde bu propozisyonun tersi doğrudur; yani tempo tutmak, ritmik davranışlarda bulunmak sebep, akıl ise bunun sonucudur. Demek ki insan aklı ile batı çalar ama batı çaldıkça da akıllanır.

Tarihçi, arkeolog, antropolog gibi araştırmacıların hemen tümünü şaşkınlığa ve hayrete düşüren bâriz bir olaydan misal vermek gerekirse... Bu bilim adamları dinî mitleri, ritüelleri, inanç ve davranışları insan aklının mahsulleri -veya uydurmaları- olarak ele alıp tarihin derinliklerine doğru bunları takip ettiklerinde, bunların öyle mantıksız fantaziler haline dönüştüğünü gör-mektedirler ki dolayısıyla de -atalarının bu kadar akılsız olmalarından utanç duyup öfkelenerek- dinin anlamsız ve gereksizliğine kolayca hük-medebilmektedirler.

Halbuki tarih öncesine, ateş öncesine doğru gidildiğinde, dinî eğilim ve ey-lemler aklı olmaktan çıkar; çünkü bunlar artık aklın sebebi olan akli yaratan eğilim ve davranışlardır.

Buradan şu neticeye varırız: Batı akılcılığı evrensel değil elitist bir düşünce sis-temidir. Onun içindir ki mantıkî tutarlılığı koruyabilmek için kendi dışında bir akılsızlar ve geriler (kategorileri ve/veya ülkeleri) modülünü muhafaza etmek zorundadır. Yani Batı kolonyalizminin sömürüsü sadece ekonomi çer-çevesinde düşünülmemelidir. Bunlar gayet samimi ve inanmış olarak ken-dilerini insanlığın efendileri olarak görmektedirler. Yani onların Global Dünya Düzeni, uyutucu bir masaldan ibarettir.

Dolayısıyla düalist olmak zorundadırlar. Dolayısıyla de Batı kolonyafizmi insanlığa -düşünmeden başka- bir de din dayatmak zorundadır. Kendi dü-şüncesini alanlara veya kabul ettirdiklerine -önünde sonunda- tabii ki kendi dinini dayatacaktır. Bu düşünceyi -bütün nimetlerinden (teknolojiden) ya-rarlanarak- yok saymak ve başka bir dinin mümini olarak yaşamaya çalışmak zaman kaybından başka bir netice vermez.

Batı düşüncesini hafızlayıp geleneklerimizden koparken, laiklik maiklik adı al-tında antika Yunan'ın -kendilerine bile yaramamış- palyatif tedbirlerinden medet umuyoruz. Bu durum bizlerde büyük bir kültürel kimlik ve kişilik çat-lağı meydana getirmektedir. Araplar ise bu çelişkiyi veya çatlağı ancak büyük

petrol gelirleri ile örtmeye kapatmaya çalışmaktadırlar.

Bu gidişin sonu vahimdir; ve İnsan (Emek) Bilimi'nden başka alternatifi yoktur.

Halbuki İnsan (Emek) Bilimi'nin ipuçları bizim geçmişimizdeki tarikat sistematiğinde mevcuttur.

- (10) Meselâ bu şekilde, birçok yerde mezarı bulunan Yunus Emre'nin gerçek mezarının hangisi olduğu da ortaya çıkarılabilir.
- (11) İnsan (Emek) Bilimi'nde çok daha rahat ve açıkça görülür ki insanlığın artı-değer olayı, sınıflardan bağımsız olarak mevcuttur. Yani artı-değer aslında sınıflı toplumun bir neticesi değil, insan olmanın sebebidir. Çünkü insan genellikle beslenmesini geciktirerek (imsak, oruç) besinlerini, çiftleşmesini geciktirerek (cinsel imsak) eşyalarını, barınacağını çeşitli deformasyon ve kompozisyonlar (veya imalât) sürecinden geçirir.

Ancak kolonyalistlerin pençesine düşmüş kastî kökenli toplumlarda bu insanlaşma veya gelişme süreci gerçek olarak yaşanmaz. Kolonyalizm, kast kökenli halklara bir nevi şartlı refleks terbiyesi kazandırmak anlamında iş ve her türlü tüketimin teşvik edileceği bir pazar dayatır. Yani bu insanlar genellikle Batı'nın uygulamaya sokulmuş tekniklerini alarak üretim yaparlar; dolayısıyla bir artı-değer yaratmış olmazlar. Bunlar şayet böyle işyeri veya fabrika açacaklarına jimnastik salonu veya ibadethane açıp insanlara jimnastik veya ibadet yaptırırsalar yine aynı sosyo-ekonomik düzen sağlamış olur. Ama belki pazarda bir tüketim malı eksilir.

Ancak Araplar gibi parayı topraklarının altında gömülü (petrol) olarak bulan halklar için pazarda mal eksikliği de sözkonusu değildir. Ve onlar muasır anlamda hiç çalışmadan sadece -tanrıya- ibadet edip bazı geleneksel davranışlar göstererek modern pazarın istedikleri her malına sahip olabilirler.

Demek ki insanlığın gerçek gelişme süreci, yeni teknoloji üretmekle, sanat ve bilim eserleri yaratmakla yaşanır.

Onun için iyi anlaşılmalıdır ki KATKI Dergisi'nde ortaya konan İnsan (Emek) Bilimi, aslında uzun yüzyıllar insanlığı en geniş çapta etkileyecek bir artı-değer potansiyeline sahip büyük -veya yoğun- bir kozmik emek mahsulüdür. Bunun değerini zamanında anlayarak sahip çıkacak bir devlet Dünya Devleti olmaya namzet olacak veya bir Dünya Devleti bunun değerini anlayacaktır.

GEREKLİ BİR DÜZENLEME VE MOTİVASYON

Kısaca özetlersek, kadîm kastî düzenin ileri safhalarında pazar -yiyecek deposu olan- tapınaktan ayrıldıktan ve de sabit bir takas aracı olarak para icat edildikten sonra insanlık âleminde -tabir caizse- bir para dili oluştu. İşte bu dil bütün Kastların anlaşarak akord çalışabilmelerinde en büyük âmil oldu. Öyle ki bundan sonra tanrı -kral- bile insanları (veya insanımsıları) bir araya toparlayıcı, benzeştirici, uzlaştırıcı -aktif- rolünü kaybederek gökyüzüne çekildi ve ancak elçileri vasıtasıyla nasihatlar ve tehditlerde bulunan bir ihtiyar konumuna girdi. Ancak bundan sonra kastî düzenlerin yerleşik olduğu yörelerde -özellikle Ortadoğu'da- Tanrı kralların söylemini devam ettiren ve birbirini büyük çapta doğrulayan peygamberler ve bunların havâripleri, ruhbanları veya halifeleri- ortaya çıktıysa da bunlar da son tahlilde pazar dili (para dili) ile rekabet ederek insanlığın ortak dili haline gelecek bir tapınak dili oluşturamadılar. Çünkü artık içgüdüsel ihtiyaçlarını plânlı olarak giderebilir akıllı hayvan yani rasyonel insan ortaya çıkmış ve hayvanlığa karşı -kozmetik- emek sarfederek oluştuğu veya aklını oluşturduğu vahşet(!) dönemini inkâr etmiş ve/veya unutmuştu.⁽¹⁾

Grek birey insanı ise rivayetler vasıtasıyla tanıştığı tanrı kralları, ünlendikleri faaliyetlerine göre birer fonksiyoner veya misyoner tanrı olarak tanıyıp çok tanrılı mitolojik bir sistem olan politeizm'i icat etti. Bu arada sisteminde, kastların özel tanrılarına ve insan ruhlarına -veya yarı tanrılara- da yer vermeyi ihmal etmedi.

Yani kolonyalizm ilk defa, para dilinin kastlararası ortak dil haline gelmesi ve tanrı kralların yeryüzünden çekilmesi ile beraber ortaya çıkmıştır. Yani bu ortak dil eşit insanlık fikrini doğurdu ve giderek insanlık veya ideal insan hakkında ideolojiler ortaya çıktı. Çünkü Grek birey insanı pazarlarda meta pazarlayan kast mensuplarını faili muhtar -veya birey- insan olarak algıladı. Tabii bu arada hiçbir kasta mensup olmayan paryalar da teker teker alınıp satılan meta (köle) haline geldiler. Sonradan hikmeti vücudu kalmayan yani pazarda yeri kalmayan kastların mensupları da bu köleler kervanına katıldı. Ve giderek -tanrısal olmayan-

şahsî mülkiyetin gelişmesi ile de kastların tümünün pazarda yeri kalmadı; mensupları, ekonomik olarak şahsî mülk sahiplerine bağımlı -köle- hâline geldiler. Ama hiçbir zaman bu kast döküntüsü köleler, dinsel bakımdan sahiplerine şartsız, yani tanrı krala bağlandıkları gibi bağlanmadılar, bağlanamadılar. Bir yandan artık göğe çıkmış olan en büyük tanrı ile sahiplerini tehdit ederlerken, öte yandan muhtelif kastî âyinleri ile de grup kimliklerini koruyarak onları büyüsel tesir -veya tâciz- altında tuttular. Yani kast kültürü hiçbir zaman ortadan kalkmadı.

Bugün bile çok defa -pek çok insan için- kişilik dediğimiz şey aslında bir kastî kimlikten -mensupluktan- başka birşey değildir. Dolayısıyla bugünkü düzen aslında sıralanmamış, hatta -eşitlik prensibine dayanarak- herbiri diğerine üstünlük taslayabilen kastlardan müteşekkil anormal veya anarşik bir kastî düzendir. Çünkü aksi halde şizofreni denilen olay bu kadar yaygın ve önemli bir problem olarak ortaya çıkmazdı.

Yani demek ki ilk ve -şimdiye kadar da- son olarak bulunan para dili de insanlığın ortak dili olamadı ve olamaz da... Çünkü insanlık paradan önce de vardı, tapınak ve pazar ayrılmadan önce de vardı, hatta -kavramsal- dil icat olunmadan önce de vardı.... Çünkü insanlığın birleştirici karakteristiği emektir; ve emek, kuramsal dilin icadından önce de -veya ateş öncesinde de- kozmik emek olarak mevcuttur. O halde edebî dil'e bağlı -yazı ile, gramer ile ifade edilen- her düşünce disiplini muayyen kalitelerde de olsa mutlaka bir sübjektivite ifade eder.

İnsanlığın -meceazî anlamdaki- ortak diline ise ancak insanla ilgili tüm bilimsel ve hatta sanatsal branşlarla tüm dinsel literatürün uzlaştırılması ve bunun da giderek matematiksel mantıkla -veya sembolik locikle- ifadelendirilmesi ile varılabilir. Yani bu da, İnsan (Emek) Bilimi aslında insanlığın yegâne ortak dili olacak demektir. Ve de **bu disiplin bir din gibi eleştiriye kapalı ama -pure bilimlerde olduğu gibi- teorileri, muhtelif gösterilişlere (representation) ve temdite (extension) açık bir disiplin olacak demektir. Yani aynı zamanda, yapılacak katkılar teorem veya kanunlar vaz etmek ve/veya bunları ispat etmek şeklinde olacaktır.**

İşte bundan dolayıdır ki biz İnsan (Emek) Bilimi'ni deklare ettiğimizden beri KATKI Dergisi'nde hiçbir yazı türüne rağbet veya itibar etmedik. Çünkü hiçbir tarafla kastî çekişme içine girmek istemiyor ve böylece İnsan (Emek) Bilimi'nin nazarî ve tatbikî inşasına katılım ve hız kazandırmayı umuyorduk.

Ama gidişât umduğumuz gibi olmadı. İster insanımızdaki Logofobi hastalığından olsun, ister siyâsiler tarafından yayılan paranoya hastalığından olsun, hiçkimse çıkıp da çalışmalarımıza bir nazarî tuğla bile koymadı.

Ama bir an önce ortak dile varmak ve/veya Vakfı kurmak için gerekli çaba gösterilmezken, diğer yandan yakın arkadaşlar arasında bile her türlü kastî dil ve davranış yayılmaya başladı. Yani fiilen kastîlik bize de, -en yakın arkadaşlara da- bulaşmaya başlamıştı. Bu durumda kastî çekişmeleri şifahî plâtfomda kapatmak çok yanlış olurdu. Madem ki kastî çekişmeler vardı, o halde herşeyden önce bunların teşhir ve tesbit edilmesi gerekirdi. Aksi halde biz de kastlaşır, kastî bir grup -veya gruplar-haline gelirdik... Ki bu suretle bize "grup", "ekip", vs. yaftası takmaya çalışanları haklı çıkarmış olurduk.

İşte bundan dolaydır ki artık KATKI Dergisi'nde muhtelif yazı türlerini içerecek bir bölüm açmak durumundayız. Edebiyat tarihinde deneme, jurnal (întiba), anı, eleştiri, özeleştiri, polemik, vs. adları ile yazılan yazı türlerinin tümüne birden, yaptığımız işin bilincinde olduğumuzu belirtmek ve okuyucuyu uyarmak üzere tek bir ad takmalıyız. Ki bu da ancak "**Cinlenmeler**" olabilir.

Cinlenmeler, hakiki ve hükmi şahıslar hakkında yazılan ve lânetleme, kutsama, hoşlanma, hoşlanmama gibi duyguları da ifade eden (katan) her konudaki yazılara verilen genel addir.

KATKI Dergisi'nde Cinlenmeler adı altında açılacak yazı bölümünü tesis etmek herkesten önce Cumhur AKSEL'in hakkı ve görevidir. Çünkü bir defa kendisinin "İtiraf"ından da görüleceği üzere birçoğu da yazılı olmak üzere çok fazla duygusal yalpa yapmıştır. Kaldı ki bu tür yazıların taşıdığı kanunî riskleri, Yazışleri sorumlusu olarak zaten göğüslemek durumundadır. Ayrıca kendisinin evvelden beri adeta "muztar" denebilecek derecede yazı (özellikle polemik) yazma heveslisi olduğu ve bunun için de gereken kaabiliyete sahip bulunduğu bilinmektedir. Dolayısıyla Cumhur Aksel bundan böyle her sayı en az bir "Cinlenmeler" yazısı yazmalıdır. Bu yazılar hiçbir şekilde ve taraftan sansüre ve redaksiyona tâbi tutulmamalıdır. Bu yazılara karşı yazılabilecek eleştiri ve cevap niteliğindeki yazılar da hiçbir redaksiyona sokulmadan aynen yayınlanmalıdır.

Cumhur Aksel'in şahsı ve yayınlanan yazılar ile illiyet kurulmadan yazılıp gönderilebilecek yazıların yayınlanma kararında da son söz Cumhur Aksel'in olmalıdır. Ancak cinlenmeler türü kapsamına girmediği gibi İnsan (Emek) Bilimi'ne katkı mahiyetinde de olmayan saçmalamalar ve alâkasız yazılar tabii ki hiçbir zaman ve Dergi'nin hiçbir yerinde yayınlanmamalıdır.

Aslında bütün bu yeni düzenlemeler İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı kuruluşunun gecikmesinden dolayı gerekmektedir. Çünkü içinde insanlığın ateş öncesi ortamını, panteistik yaratıcı kültürünü veya insanlığın mayasını oluşturacağımız gençlik kulüplerini tesis etmeden kurulacak her düşünce disiplini son tahlilde ayağı yere basmayan skolastik bir sistem olur ve birbiriyle -çok defa uzlaşmaz bir şekilde- çatışır; çatışmak zorundadır... Çünkü gelecek nesillerin düşüncesini ipotek altına almak hiçbir bilimsel disiplinin haddi ve harcı değildir. Ayrıca -herşeyden önce- her türlü tüketime ve çiftleşmeye alışmış koca koca insanlardan bir Melekler Bazı veya İnsanlık Modülü (veya Mayası) oluşturmaya da imkân yoktur...(2)

Kolayca anlaşılır ki "Cinlenmeler" adı altında çıkacak bütün bu yazılar aslında sadece İnsan (Emek) Bilimi'ndeki araştırmalara birer malzeme olacaktır. Bunlar -gerektiğinde- İnsan (Emek) Bilimi'nde analiz edildiklerinde bizi çok değerli hatta umulmadık sonuçlara, buluşlara götüreceklerdir. Bu arada bu yazıları yazarlar da başta Cumhur Aksel olmak üzere, düşüncelerini -hislerinden kurtararak- tashih edip bir an önce İnsan (Emek) Bilimi disiplinine ulaşma şansına kavuşacaklardır. Ama o zamana kadar da işlerin iyi veya doğru gitmemesinin sebeplerinin ortaya çıkarılması için ister istemez -en azından- vasıta olacak ve vesile yaratacaklardır.

"Samimî İtiraf"ında kendini acımasızca hicvederek eleştiren bir Cumhur Aksel'in, Cinlenmeler olarak yazacağı yazılarda verilen tarifi dışında bir takım tasvirler yapabileceğini düşünmek bile ancak psikopatojik araştırma (inceleme) sınırları içinde mümkündür. Yani böyle bir durum kendisinin -en azından- bir kolonyalist pratisyen olmasıyla izah edilebilir ki böyle bir durumda Dernek müdahale etmelidir. Çünkü sosyolojik olarak kastı bir gruba (aile veya cemaate) dayanmayan Cumhur Aksel'in iletiriyi göremediği ve/veya yönleneemediği zaman tepki göstermesi gayet doğal bir davranıştır.

Bugün edebiyat ve felsefe dünyasında bile "kitabı (veya yazıyı) okur-

ken yazarını okumak (anlamak)" şeklinde özetlenebilecek keskin görüş ve metodlara rastlanmaktadır. Halbuki bu "yazıların gerisindekileri okumak" usulü, İnsan (Emek) Bilimi'nde yazarın tüm çevresine ve cemazeyülevveline kadar uzatılabilir. Ve de yapacağımız analizlerden daha iyi anlaşılacaktır ki aslında bugün Dünya'da tüm medyayı cinler istilâ edilmiştir. Hiçbir kolonyalist ideolojinin ve doktrininin bunlarla başedebilme şansı yoktur. En sonunda ancak -Greklerin önce tiranlar sonra İskender, Romalıların önce sezarlar sonra tanrı imparatorlar çıkardığı gibi- bir Dünya diktatörü ve giderek tanrısal bir Dünya imparatoru çıkarak bu cinleri yönetebilirler; ve sonu da katastrof olur. Zaten gidişin bu yönde olduğu da görülmektedir. Ufak ufak pek çok kastî halk birbirileri ile boğazlaşıırken Dünya'daki -henüz daha- sorumlu merciler, bu çelişkileri çözüme götürmek için ortak bir kriteriyum bile bulamamakta, bir mantıkta anlaşmamaktadırlar. Bu gidiş Dünya'nın başına -objektif olarak- canı istediği zaman çeşitli yönlerde güç kullanabilen, hikmetinden sual olunmaz bir tanrısal mevkî ve kişi tayin eder.

Çünkü kolonyalistler her ne kadar ihtisaslaşmanın bir çeşit -meslekî- kastlar oluşturduğunu farkedip gelişen üretim araçlarının yardımıyla bunu önlemenin yollarını arasalar da dinsel disiplinleri (tapınak dilini) dışarıda bırakan bir pazar dili veya ideolojisi ile kültürel kastları veya kastlaşmayı ortadan kaldıramayacaklarını anlayamazlar. Çünkü kafaları, düşünceleri düalizme saplanmıştır.

İhtisaslaşmanın önlenmesi, kolonyalist seçimde -seleksiyonda- geleneksel ve gen'sel olarak fazla sivri bir beceriye sahip olmayan, yani mütedil seviyede alt benleri haiz bulunan dolayısıyla de değişen modalara göre öne çıkarılan birey insan örneklerini kolayca taklit edebilen insanları -kolonları- kalburüstü yapar. Ama melekeleri güçlü gerçek birey insanları ayıklayamayacağı gibi gelişmiş becerilerin vârisleri, şizofrenik insan tiplerini de kültürel kastlaşmaların başlarına -moda deyimiyle- birer fundamentalist olarak tâyin eder. Üstelik hem -pek çok insana mucize gibi görünen- başat becerilere sahip, hem de çok güçlü melekeleri haiz olan İsa Peygamber tipi -süper- birey insanları da mistisizmin labirentlerinde -ve de etrafında oluşturacağı cemaate karşı zor kullanarak- yok eder.

Bu açıdan bakınca bugün "Batı İnsanı"nın kesin sultası altına düşmüş bulunan İslâm ülkelerinin -müslüman- cinler (veya kastlar veya kastî mahlûklar) tarafından yönetildiğini söylemek de diğer bilimsel görüş ve izahlardan daha az bilimsel değildir.

Yani özet olarak bugün Dünya'daki çelişkilerin, çatışmaların ana eksenini kolonlarla cinler tarafından belirlenmektedir: Bir yanda pazar dilini evrenselleştirmeye çalışan (ve evrenselliğini iddia eden), sahip oldukları beceriler mütedil şiddette olan ve dolayısıyla zamanla değişen her moda uyup, herkese karşı gelebilerek (cinlenerek) sonra da barışan (uzlaşan) mürai ve paranoyak karakterli kolonlar; öbür yanda ise sabit huy ve başat becerilere, kurnazlıklara sahip olan ve dolayısıyla saplandığı yol ve fikirlerden -kendilerini her ne kadar kamufle etseler de- asla dönmeyen anarşist ve şizofrenik karakterli kastî tipler (cinler) vardır.

Veya başka bir deyişle, bir yanda işlerin kötü gitmesi halinde daima kendi dışında suçlu arayan ve yaratan -polis karakterli- kolonlar ile diğer yanda herkesi -tanrı veya dava uğruna- kurban veya fedai olarak görmek isteyen, -terörist karakterli- kastî tipler vardır. Bugün Dünya üzerindeki esas diyalog, tartışma ve çatışma bu iki tip insanın eseri ve aynı zamanda varoluş nedenidir.

Dolayısıyla şimdiden iddia edebiliriz ki bizim açtığımız Cinlenmeler bölümünde -ileri aşamada- bu iki tip insanın tartışma alanına dönüşmesi kaçınılmazdır. Ama bu suretle bize de Dünya'daki tartışmaların ve hatta çatışmaların analizini yapmak ve mevcut çelişki, antagonizma, hatta paradoksları ortaya sermek fırsatı doğar. Tabii bu arada Cinlenmeler Bölümü'nün, bizi taammüden -k conspirasyon şeklinde de olsa- olumsuz etkilemeye, daha doğrusu engellemeye, saptırmaya, tereddüde düşürmeye veya yanılmaya çalışan kişilerin deşifre olmasını da sağlayacağını bilhassa belirtmeliyim. Ayrıca bu bölümün, İnsan (Emek) Bilimi'nin teorik izahlarının nasıl anlaşıldığının -veya anlaşılmadığının- ortaya çıkması bakımından da öneminin büyük olacağı aşikârdır. Ancak bütün bunlara (bu tedbirlere) rağmen benim en içten hâlisâne temennim, insanımızın bir an önce aklını başına devşirip -iradelerini birleştirerek- bir akord çalışma haline gelmesiyle İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nın gerçekleştirilmesidir. Ki o zaman bu tedbir ve düzenlemelere hiç gerek kalmayacaktır.

Son olarak şu noktayı da işaret etmeliyim ki Batı'nın birey insan mukallidi mürai kolonlarını da, Doğu'nun insan taklidi yapan kurnaz cinlerini de -apaçık deneysel ispatlarla da olsa- bilime itaat ettirmek, hizaya getirmek mümkün değildir. Çünkü -onların boylarının ölçüsünü alabilmeleri için- en başta paylaştıkları enerji veya petrol zemininin veya platformunun ortadan kalkması -yahut da altlarından kayması- gerekir. Ki, gidişât bu yöndedir.

Dolayısıyla ancak petrolün bitmeye yüz tutmasıyla ve de meselâ Füz-yon Enerji (veya Plâzma Enerjisi) gibi çok ucuz ve tertemiz (ve tehlikesiz) bir enerjinin devreye girmesiyledir ki önce Doğu'daki birey insanlar cinlerini devirecekler ve altedecekler, sonra da Batı Dünyasına İnsan (Emek) Bilimi vasıtasıyla birey insan ile birey insan kopyası kolon'un farkını kabul ettirerek kolonların hizaya sokulmasını sağlayacaklardır.⁽³⁾

Ancak bu süreç dahilinde yüksek tahrip vasıtalarının yani nükleer silahların cinlerin de eline geçmesi ile doğabilecek katastrofik gelişmeleri düşünmek bile mantık dışıdır; ve böyle bir gelişme ihtimali ancak "kıyamet" olarak kurgulanabilir.

Ali Ergin GÜRAN

- (1) Fakat bununla beraber tapınak dili, tedricen şiddetini kaybetse de bir tanrı -ve âhiret- korkusuna dayalı toplu ibadetler ve ahlâkî kurallar halinde insanları yaratıcılığa yönlendirmeye devam etti. Çünkü sadece oruç ve fuhuş yaşağı bile insanların daima artı değer üretmesine, yaratmasına yol açıyordu.

Pazardaki faaliyetler sadece değişim (alış-veriş) ve meta üretiminden veya taklit üretiminden yani "talebe göre üretim"den ibaretti. Dolayısıyla sadece pazarda yaşayıp pazardili konuşan biri için hayat para kazanmak ve alabildiğine -bol bol yemek, içmek, kullanmak, fuhuş yapmak ve onu bunu kiskandırmak şeklinde tüketmekten ibaretti. Demek ki tapınak dili ve düşüncesi veya din et-kisi olmasaydı, yani tanrı korkusu ile insanlar bazı ahlâkî kurallara inandırılıp, ibadet olarak kendilerini (boğaz ve uçurlarını) tutmaları sağlanmasaydı yaratıcı üretim, orijinal eser üretimi veya artı değer üretimi mümkün olamaz ve dolayısıyla insanlık inhitâta sürüklenirdi.

Ancak bugün insanlık varolduğundan beri ilk defa dinî inançlar, gerek tanrı inancı ve korkusu, gerek ahlâkî öğütlerin doğruluğu, ve gerekse ibadetlerin yararı hakkında olsun büyük bir değer kaybına uğramıştır. Bu objektif bir gerçektir ve gerek üretim araçlarının günlük yaşamı olağanüstü değiştirecek şekilde gelişmesi ile, gerekse peygamberlerin ve din kurucularının ve dolayısıyla yazılı eserlerinin çok eskide kalması ile yakından ilgilidir. Çünkü zaman içinde birçok davranış biçimleri demode ve ilkel duruma düşmüş, birçok kavramsal sözcük de dilin değişmesiyle birlikte anlam değiştirmiştir. Her ne kadar kavramsal sözcüklerin uzun uzun tarifleri yapılırsa da tarifler de sözcüklere bağlı olduğundan onlar da zamanla sulanmış, muğlâklaşmış ve giderek -yedi deve yükü tefsir kaldırır- sihirlî (veya mistik) ifadeler haline gelmişlerdir. Veya başka bir ifadeyle Batı rasyonalizminin ortaya koyduğu mucizevî teknolojik gelişim âdetâ insanlığı kendinden geçirmiş ve kendi yarattıkları ile büyülenip, ya-

ratılışını gözardı etmesine, apriori veya akıl ve mantık dışı saymasına sebep olmuştur.

Dolayısıyla dinler bugün ancak gerici ve saldırgan ideolojik bir politika olarak varlıklarını sürdürebilmektedirler; ve gittikçe zararları daha fazla olmaktadır.

O halde yeni bir din veya peygamber de beklenmiyorsa -ki böyle bir bekleme İslâmîyet'e de aykırıdır- dinî literatür bilim tarafından kapsanıp, mantıken izah edilmelidir.

Böyle bir bilim ise ancak İnsan (Emek) Bilimi olabilir.

- (2) Zaten insanlar genel olarak -kabataslak bir tesbitle- 25 ile 50 yaş arasında yaratıcı ve hamleciler olamazlar. Çünkü bu orta yaş döneminde cemiyetin olağan şartlarına uyum gösterip periyodik bir günlük -meslekî- hayat ve cinsel hayat sürdürmek zorundadırlar. Böyle bir şartlı refleks yaşantısı ise insanın melekelerini -en azından- pasifize eder ve ferasetini köreltir. Dolayısıyla bu yaşlara bilim ve sanat adamı olarak, üstad olarak da gelseler, bu dönemde genellikle ya ihtisas konularında meslek memuru olmak yahut da belletici öğretmenlik veya danışmanlık, tavsiyecilik yapmak durumundadırlar.

Melekeleri güçlü doğmuş insanlar için yaratıcılığın en yüksek seviyede görülebileceği ve görüldüğü genç ve ileri yaş grupları için ise şu handikaplar söz konusudur:

Genç yaş döneminde, yeni görüşleri ve yapılacak icat ve keşifleri ifadelendirebilmek, şekillendirebilmek için gerekli terminoloji ve materyal noksanlığı çekilir.

İleri yaş döneminde ise, kazanılmış alışkanlıklardan, şartlı refleks ve çağrışımlardan kurtulmak için uygun bir inziva ortamı ihtiyacı belirir.

İşte İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı bütün bu objektif gerek şartların icâbatını da yerine getirmek zorundadır.

- (3) Bugün bizdeki Bakan seviyesine yükseltilmiş kolonlar hâlâ Batı'nın tapon teknolojilerini ve bu arada Nükleer Santralleri millete kakalamaya uğraşmaktadırlar.

TÜSTAV

SAMİMİ İTİRAF (*)

1984 yılındaki kısa süreli hapis hane ziyaretimden sonra dışarıda tek başına -sahipsiz(!)- kalmanın verdiği hezeyanla bir yandan yakın çevreme kükrer, diğer yandan bu yakın çevremi hiç de yabana atılacak bir potansiyel oluşturmamı düşünürken, kendi şizofrenimi keşfettim. Ne var ki bu keşfimi içeride daha bir kaç yıl yatacak olan Ali E. GÜRAN'a "şizofrenimle yaşamayı öğrendim" diye mektupla bildirirken, bunun en bariz bir küçük burjuva karakteristiği teşkil ettiğini yine de kavrayamıyordum.

Dolayısıyla bu ikilem, içeridekilerin çıkmasına çok kısa bir süre kala beni Ali TÜMER'e yazılı olarak bir muhalefet kampanyası açmaya sürükledi ve neticede -mağlup orduların galip komutanı edasıyla- gruptan koctum.

İçeriden çıktuktan sonra Ali E. GÜRAN bana "bu Dergi'yi seninle çıkaralım" diye açık bir teklif getirdi. Politik düşünmeyi gelenekselleştirmiş bir kuşağın aziz bir temsilcisi olarak, "Ali TÜMER'le yapın; önce o girsin; aksi halde ben yokum" diye kestirip attım. Dolayısıyla bugünkü KATKI Dergisi'nin çıkışında Ali METE sahipliğini üstlendi; ben de iş isten geçmek üzereyken bugünkü Genel Koordinatörümüz Ali TÜMER'den ve dolayısıyla bütün arkadaşlardan özür dileyerek can havliyle trenin son vagonuna (Yazı İşleri Müdürlüğü'ne) balıklama atladım.

(*) YAZAR'IN OKUR'A NOTU:

Bu "İtiraf"ın yazarı Zonguldak İli, Kozlu İlçesi'nin Kılıç (=bir kömür damarı türünün adı) mahallesinde doğmuş, büyümüştür. Bu mahalle (ki, herhalde Türkiye'de bir eşi daha yoktu), üst kademe memur ve mühendisleri barındıran, özel -bekçi- korunmalı, kızıl toprak basketbol ve tenis sahaları, sineması bulunan ve meyva bahçeli müstakil evlerden oluşan bir "site"ydi. İlçe'ye ve il'e -hiç şaşmayan saatlerde kalkan- otobüslerle bağlı olan bu sitede, caddelerinden ağır- aksak adımlarla geçerek tepenin ardındaki köylerine giden kömür yüklü maden işçilerini anlamsız gözlerle seyrederek büyürken, meydana gelen bir grizu patlamasını duyarak ilçeye kadar koşmuş ve yanmış madenci vücutlarını çok yakından görme ayrıcalığına(!) daha 9 yaşındayken sahip olmuştur.

Bu "İtiraf"ın yazarı, Türkiye Şampiyonları Nazmi Bari, Engin Balas ve Ziya Kıpırcıl ile tenis oynama heyecanını tadıp İngilizce tedarik kolejerinde (Zonguldak ve Eskişehir) okuyarak batı müziği terennüm etikten hemen sonra soluğu Türkiye İşçi Partisi Şişli İlçesi'nde almıştır. (10 Ekim 1965).

Ne var ki, girdiği Hukuk Fakültesi'nin I. sınıfından, bir yıl sonraki 1966 ara seçimlerini gerekçe kabul ederek ayrılmış ve fakat 1968 yılı başlarında, "76'lar Grubu" içinde yer aldığı gerekçesiyle Parti'den ihraç edilmiştir. Bu süreç içinde kurulan Demokratik Devrim Derneği'nin kurucularından sonra gelen ilk üyesi ve aynı dönemde çıkan Türk Solu Dergisi'nin tartışmasız takipçisidir; kendisini ülkenin ilk Mao'cusu olarak kabul eder. 1968 Ekim'yle 1970 Temmuz'u arasında askere -er olarak- alınan yazar, propaganda yapmaktan suçlanarak soruşturulmuş; zor yırılmıştır. [1970 sonlarında birlikte olduğu, TİP Eminönü İlçesi'nde odaklanan "Partizan" Grubu ve sonrası hakkında bilgi edinmek isteyenler KATKI Dergisi'nin 15. sayısında C. AKSEL imzalı yazıyı okuyabilirler.]

Muhtevası itibariyle burada ayrıntı teşkil edecek bir dizi yalpaları geçiriyorum. Ve esasen geçtiğimiz (22.) sayı arefesinde patlak veren; neticeleri ise Dergi'nin gecikmesi, yazışmaların aksaması şeklinde tebellür eden konuları aktararak, okurun bu "ayrıntı teşkil eden" dediğimiz geçmiş 6 yılın konumunu - yani milletin bu süre içinde benden neler çektiğini- şimdilik sadece hissetmesine çalışacağım:

Ali Ağabey, Mahmut AÇIKSÖZ'le ilgili konuyu bana açtığında, işin muhtevası hakkında hiçbir şey bilmeksizin şiddetle karşı çıktım. Akabinde, bu meselenin bir problem olarak vaz'edilmesi hususunda kesin mutabakat sağladık; ama M.Açıksöz'le bu konuda -yine de- zımnî bir anlaşma(*) içinde olduğu vehmine kapılarak Ali Ağabey'e, "kurulacak Komisyon'a sen de ifade vermelisin!" demekten kendimi alamadım. Nitekim daha sonraki günlerde bu konuda tırmanarak yani vehmin dozajını arttırarak, yani tahkikatı derinleştirerek Mahmut'un önünde Ali Ağabey'e "sizin alayınız şöylesiniz..." diye başlayan paragraflar halinde iki saati aşkın bir süreyle hücum ettim....

Bugün artık biliyoruz ki "İnsan (Emek) Bilimi"nde, Greko-Romen kolonyalizminin anladığı ve Dünya çapında uygulamaya koyduğu gibi bir cezalandırma sistemi yer almaz. Dolayısıyla belki de bu özellik beni fazlaca libero'luğa şartladı ve bulunmaz hint kumaşı rehavetiyle, sözü (teorisi) İnsan (Emek) Bilimi'nde, özü (pratiği) ise geleneksel kolonyalist eğilimlerde ikiye bölünmüş olarak -ve de içindeki vazgeçilmez polemik istigrarını arkadaşlar üzerinde bir başka kalitede deneten- bir çeşit hot-zotçuluğa vardi. (Çünkü yine biliyoruz ki en küçük bir arkadaşlık ünitesinde bile bu tür yalpalanmalara karşı yapılan uyarıların, tembihlerin netice vermemesi halinde en azından bir uzak durma - uzak tutma geleneği vardır.)

Bütün bu yazdıklarım çerçevesinde ben yine de ne görev verilirse, ne ceza verilirse razıyım.

Ama şu kadarını da özür niyetine söyleyeyim ki, burada yazmadığım konuları hiçbir zaman ve şekilde burada yazmadıkça ötede beride kolayca konuşmamaya yeminliyim.

TÜSTAV

Cumhur AKSEL

(*) **KOMPLO TEORİSİ:** Başkalarının esasen size karşı oldukları -kesin- inancında kaynaklanan sübjektif bir anlayıştır. Gayrı iradî kişiler ve hatta devletçikler, diğerlerinin kendilerine karşı tuzaklar kurduklarına, işbirlikleri oluşturduklarına inanmadan varlıklarını sürdürmezler; bütün politikalarını/davranışlarını bunun üzerine kurgularlar. Dolayısıyla neticede en güçlü -garantili- devlete/kişiyeye/müesseseye kapılanarak, mevcut yalnızlık- sahipsizlik duygusu giderilmeye çalışılır.

CİNLENMELER

TÜSTAV

TARİHÎ KAST-KOLONİ İLİŞKİSİNİ -BİZDEKİ SOMUT ÖRNEĞİ VESİLESİYLE- YENİDEN ELE ALMAK ÜZERE BİR DENEME

İstanbul Millî Eğitim Müdürlüğü'nün Çağaloğlu'ndaki kapısında bir bezafişe, "İnsanlar Eğitimle Doğmaz ama Eğitimle Yetişir" diye bir vecize kondurulmuş. Çaresiz kalmış "eğitimci"nin sirkatini de formüle eden bu vecize "Hayvanlar..." diye de başlatılsa hiçbir şey değişmez; aynen doğrudur. Çünkü bilindiği gibi belli şartlı refleksleri kazandırılmış yılanlar bile çok uzun bir zamandır "iyi yetiştirilmiş/eğitilmiş" (well trained/educated) yaratıklar arasında yer alıyordular.

Tabii ki bu vecize bize insanla hayvan arasındaki temel farklılığın (basic difference) eğitimle, eğitilmiş olmakla hiçbir ilgisi bulunmadığını açık ve seçik olarak ifade ediyor; bu yazımızın konusunu da, millî sıfatı verilse bile kolonyalist eğitimin teritoryal uzantısından başka birşey olmayan belletme eğitiminin vardığı, varacağı sonuçları -iki Dünya düzeni çerçevesinde- örnekleriyle irdelemek şeklinde oluşturuyor.

En genel çerçevesiyle modern didaktik eğitimin kökleri, ilk kolon gruplarının denizler aşarak gelip de yerleşik panteistik veya kastî halk topluluklarıyla temasa geçtikleri o ilk koloniler dönemine kadar uzanır. Nitekim daha sonra kurulan devasa anfiteatrların Dünya çapındaki yoğunluğuna bakılırsa, bugünkü insanın tıpkısı olan bu ilk kolon fatihlerin kendi dillerine de angaje ettikleri o zavallı toplulukları kendilerine benzetme ve benzemedikleri (uyum gösteremedikleri) takdirde topluca imha ederek ibret-i âlem için cesetlerinin üzerinde yeni bir anfiteatr inşa etme yolunda ne kadar büyük bir çaba harcadıkları anlaşılmalıdır. Dolayısıyla o dönemlerdeki bu eğitim tarzının, kastî düzenin parçalanması döneminde Dünya'nın dört bir yanına dağılan kast gruplarının etik genlerinde yer ettiğini ve günümüze kadar da bir kısım davranış biçimleri ve bunların yeniden-yeniden kazanılması şeklinde yansıdığını söyleyebiliriz. Nitekim psikoloji yarıbiliminin farklı tezlerden yola çıkarak da olsa bugün çözmekte çaresiz kaldığı şizofreni'nin birçok ince türü de buralardan kay-

naklanıyor diyebiliriz.⁽¹⁾ Oysa -meselâ- kastların da kısmen panteistik dönemden aşırarak getirdikleri, geleneksellik belletmesinden başka birşey olmayan günlük hayatları kolonyalizmin âdâb-ı muaşeret adını verdiği davranış biçimleri manzumesiyle hiçbir şekilde çelişmediği için belletme eğitimine fevkalâde rahat angaje olan kastî unsurlar devlet organlarının en üst katlarında da, özel müesseselerin yönetim kademelerinde de kolonlarla birlikte birey - insan taklidi üzerine zımnî bir anlaşma zemininde yer alabiliyorlar.

Oysa birey-insan'a nazaran tasnif edildiğinde bir kastî karakter, kendini karşısındakine göre forme ediyor; özünü koruyor = şizofrenisinin farkında değil! Kolon karakter ise karşısındakini kendine forme etmeye çalışıyor; özünü koruyor = şizofrenilerin farkında! Dolayısıyla, yönetmeye idmanlı (trained) ve kolonyalist eğitimini bu yönde tamamlamış (educated) bir kolon karşısında, adeta kendi sahasındaki maça 2-0 mağlûp başlayan kastî unsura "tâbiyet ve isyan" ikileminden başka birşey kalmıyor.⁽²⁾

- (1) Dolayısıyla bugünkü Batı'nın kitleleri rahatlatmak ve/veya kiliselere açık alan bırakmak çerçevesinde her an yeniden var ettiği düalizmini bir çeşit açık şizofreni ya da mevcut şizofreniye hukukîlik sağlamak diye de anlayabiliriz. Nitekim bu legal şizofreni inceliği taa buralara o kadar yoğunlukla yansımış ki, şizofrenisiyle uyum içinde yaşamamış öğrenmiş vatandaşlar oluşturabilmiş... (For God's sake; what an education!)
- (2) Tabii ki bu bağlamda, eski SSCB'nin de kolonyalist tarzla temel fraklılığı -nedir?- bilinmeyen bir belletme programıyla kitlelere Marksist eğitim vererek kastları isyana yönlendiriciliği bir hayat tarzı olarak benimsetme çabasının -meselâ eski bir Marksist Leninist Yeltsin gözönüne alındığında vede kastî halklar üzerine sefer açmaya kalkan Gorbaçov'u da hatırlayarak- nasıl aslına rücu eden bir vehamet olduğunu okurun anlayışına bırakıyorum.

Ama tabii ki kolonyalist "Yeni Dünya Düzeni" içinde -insan ögesini öne aldığı için- en rasyonel eğitim biçimine de sahip olması gereken eski SSCB'nin yine de "Hür Dünya(!)"ya nazaran daha fazla birey - insan ("total human being"; "individual" değil) yaratmış olabileceğini algılıyorum.

Burada yeri gelmişken hatırlatmadan geçemeyeceğim diğer bir konu da soğuk savaş döneminin pörsümüş "Hür Dünya" nizamına karşı incelikle geliştirilen "Yeni Dünya Düzeni"dir.

İyi yetişmiş sıradan bir kolon'un henüz ve hâlâ bir kast çeribaşısına eşit olduğunun bilincindeki kolonyalist mihrakların bize "New World Order" şeklinde derledikleri bu dayatmadaki 'Order' terimi köken olarak "Buyruk"la düzenlenen" demektir ki bunun tarrısal bir anlamı yoktur, tamamen dünyevîdir. İçinde, tabii ki müesses nizam çerçevesinde "sıralama" ve "sıralanma" durumlarını da taşıyan bu düzenin herhalde bir "düzenleri"nin de bulunması gerekiyor.. kanaatindeyim....

Tabii ki üniversiteler belletme eğitiminden de muzaffer bir şekilde çıkmış kastî unsurun, "biz halk çocuğuyuz" falan gibi pompala(n)mayla kendisini kolonlayallerle eşit addetme (ki kanunlarda da âmir hüküm budur) sürecinde varacağı sonuçlara göre sırf tâbiyeti veya sırf isyanı kullanacağı sanılmamalıdır. Çünkü kolonyal öğretinin suç ve ceza kavramlarıyla da çelişmeyen geleneksel (kastî) eğitim herkes gibi ona da plan yapma özgürlüğü tanımıştır. Ama ne var ki kastî unsurun yapacağı plânın -taşdığı kastî öğelerin fazlalığı nedeniyle, farkedilerek- bir kolon'un zaten öngördüğü program çerçevesi içinde kalması, indirgenmesi ve/veya zaten o programın aslı de sayılsa bir uzantısı şeklinde kullanılması çoğunlukla kaçınılmazdır.

Nitekim bizim Vakıf-Der Başkanı'yla Sekreter'i arasındaki ilişki, bu 2-0 durumlarını ihtiva ettiği için "anlaşmazlık üzerinde uzlaşma" da denilebilecek bir garabet ortamında, neticeleri kendinden menkul bir süreçte uzayıp gidiyor.

Bandı biraz geri aldığımızda görüyoruz ki, götürülen öneri çerçevesinde kendi iradesiyle Dernek Sekreterliği'ne aday olan Caner GÜÇAL arkadaşımız, gıyabında yapılan 1. Genel Kurul'da Sekreter seçilmiş ve bunu ciddi bir iş olarak benimsediğini her vesile ile ifade etmiştir. O kadar ki, en son, Mahmut Açıksöz ile ilgili yapılan köken araştırmasına Komisyon Başkanı olarak fiilen katılmış ve bu uğurda kendisi için çok önemli olan 48 saatini harcamıştır. Hatta en "yok zamanda" Başkan Ali TÜMER arkadaşımızın ortaya koyduğu 4 milyonluk masrafa kendisi 7 milyon lirayla katılmıştır.

Ne var ki bundan hemen sonra, yani henüz terler bile soğumadan tam bir geri çekilme - içe kapanma devresine giren arkadaşımız adeta hiçbir telefonumuza cevap vermez; maddî-manevî hiçbir taahhüdünü yerine getirmez ve fakat sadece -kendine benzettiği için olsa gerek- bana, kendi periyodlarına uygun zamanlarda yoklamalar çekmekle yetinmek durumuna gelmiştir. Nitekim şu son 13 yıllık döneme göz atıldığında her ne kadar Caner'in çeşitli periyodlarla kendi kabuğuna çekildiği gözlemleniyorsa da, "İnsan (Emek) Bilimi"ni kavradığını ifade eden yorumlarıyla zaman zaman insana şevk veren arkadaşımızın, o eski haşaratlık devresi -ve tabii ki sonrası- dönemlerden bakiye irili-ufaklı yalan-dolanlarla karşımıza çıkması ve de gayet iyi tanınmasına ve bir'e bir görüşme imkânına sahip olmasına rağmen Başkan'la ilişki kurmak için benim katalizörlüğüme sığınmasına akıl erdirmeye çalışıyorum. Çünkü bu durum, aynı zamanda, çok yakınında konuşlandığım için fayda sağlama çabasına yakinen şahit

olduğum Ali TÜMER'in de aynı kalitede karşılık vermesine, yani "eğer o seni katalizör görüyorsa, ben de görürüm" şeklinde bir davranış geliştirerek beni yıpratmak zorunda kalmasına sebep oluyor. Dolayısıyla, karşılıklı olarak birbirini hazmedemiyen iki arkadaşla ben kapışmak durumunda kalıyorum; ama elimde geçen seneden beri mevcut kastî-kolon çelişkisine yönelik notlarla bu durumu ancak bağdaştırabiliyorum. (Kavrama noksanı....)

Meseleye bir başka veçhesiyle bakalım:

Aynı yaş kuşağında olan bu arkadaşların biri şirket sahibi bilgisayar müteahhassısı, diğeri ise artık tek tük kalmış malî hukukun müteahhassısıdır; ve her ikisi de sahip oldukları sosyo-ekonomik gücün doğru programlanması sonucunda "İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı"nı oluşturabileceklerine -münferiden- inanmaktadırlar; böyle ifade etmişlerdir. Oysa bu konudaki açmaz, sosyo-ekonomik potansiyelin yükseltilmesi yoluyla yani kapitalist bir büyümeyle oluşturulacak bir Vakıf'ın mevcut Yeni Dünya Düzeni içinde nereye oturtulabileceği sorusunda düğümleniyor. Çünkü neticede Ali E. GÜRAN'ın ortaya koyduğu İnsan (Emek) Bilimi çevresindeki "ikna edilmişler"ın niyetine paralel olarak kurulan Derneğimizin amaç edindiği Vakıf, kapitalist ilişkiler sonucunda da olsa, birbiriyle akord gitmeyen ilişkiler sürecinde kurulamaz; akord olmak için de sermayelerin biraraya getirilmesi lâzımdır. Oysa burada, Ali TÜMER'in aşmaya yoğunlaştığı kastî geleneksel davranış biçimini sürekli bir tahrik altında tutarak çaresizliğe sürüklemek, Vakıf'ı oluşturmaya yönelik bir çalışmadan sarfınazar etmek anlamı taşıyor; ki eğer provokatif bir amaç taşımıyorsa, olsa olsa Caner arkadaşımızın genlerini oluşturan kolonyalist eğitimin/eğilimin bölerek yöneltme alışkanlığından başka birşey değildir.

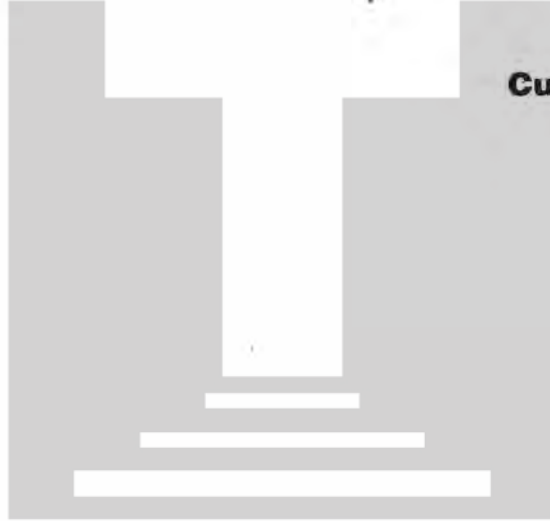
Nitekim, son zamanlarda bir sarî hastalık gibi yayılan ve ezcümle "sosyalist sosyo-ekonomik formasyon bitmiştir; kendini sürekli yenileme kudreti olan kapitalizmin yeni modellerine bakalım...." şeklinde formüle edebileceğim kolonyalist beyin yıkamalardan da nasibini aldığını -son görüşmemizde- anladığım Caner'e "anti-kolonyalist cenahta yer alıp almadığının" sorulmasını da gerektirdiği için bu metnin yazılması zorunlu hale gelmiştir.

Bu vesileyle burada, artık aradan -katalizörlükten- çekildiğimi, "insanları uzlaştıracam" falan diye abuk-sabuk bir tarza da soyunmayacağımı alenen ifade ediyorum. Çünkü gördüm ki esasen -belki de bu aşamada- uzlaşmaya niyeti olmayanları buna zorlamak, abesle iş-tigal ederek işleri daha da çetrefil hale getirmek demek oluyor; aksülamel yaratıyor. Yani meselâ Ali TÜMER de büyük bir tehevüre kapılarak

kendi kendine kararlar verip hiç kimseyi angaje etmeden yeni açılımlara yönelebiliyor.

Son olarak şunu da eklemesem olmaz:

Başına ne kadar "neo" eklenirse eklensin, bugün artık alternatifsiz bir Roma İmparatorluğu gibi tek başına kalmış bir kolonyalizm de, onun yeni varyasyonlarıyla temcit pilavı gibi öne sürülen alt yapısı kapitalizm de, kendi hayat damarlarını (kastları) düğümleyerek anavatanlarına daha fazla kan gitmesini sağlayıcı bir garabet formül arayışlarını sürdürmeye devam edeceklerdir. Dolayısıyla umutsuzluğa kapılıp da bu Dünya'dan kâm almaya çalışan -nispeten- yetişmiş insan unsurunun daha da rezil bir hale gelmeden kendi yularlarına yapışp "çüş" demeleri daha da önem kazanmakta.... Çünkü bızatihi kolonyalizm, bilâhare kendisinin gideceği tarihin çöplüğüne önce bunların kemiklerini yollar., kanaatindeyim....

Cumhur AKSEL

Düzeltilme:

TÜSTAV

16. sayfadaki (11) no'lu dipnotta, 2. paragrafın sonundan bir önceki satırı "*sağlanmış*" olarak bitecektir. KATKI'nın dikkatli okurlarından özür dileriz.

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE
KATKI

KURUCULARI:

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi:
Ali METE

Genel Koordinatör:
Ali TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu:
Tel.: 341 01 65
Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri
Müdürü:
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres: Marmara Cad., Gümrükçü Sok. N: 21/10,
K.M.Paşa - İSTANBUL

Yazışma Adresi:

Klodfarer Cad., 8-10/3, Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 516 52 66

(Dergimizin önceki sayıları bu adresten temin edilebilir.)

Dizgi- Baskı: EKİM Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. A.Ş.
Tel.: 518 06 46 - 518 24 58 Fax: 517 37 98

Dağıtım: SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No:1
Işık Pasajı b-6 Aksaray - İstanbul
Tel.: 586 57 87 - 586 77 05

Son Baskı Tarihi: 19.11.1993

...VE İNSANLIK
GLOBALLEŞME VE UZAY ÇAĞININ
ŞUURUNA ERDİ.

TÜSTAV